

N:o 17.

Ank. till Riksd. kansli den 26 april 1888, kl. 12 midd.

Första Kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande n:o 6, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i förordningen den 7 december 1883, i fråga om lösen för gravationsbevis.

Uti en inom Andra Kammarerna af herr *A. Waldenström* väckt motion, om skrifvelse till Kongl. Maj:t i ofvan omförmälda syfte, har motionären omnämnt dels det oegentliga förhållande, att en fastighetsegare, som genom särskilda fång förvärfvat olika andelar af samma fastighet efter det denna genom arf tillfallit sterbhusdelegare, hvilka hvar för sig erhållit lagfart å deras sedermera afyttrade arfslotter, på grund af nu gällande stadganden är pliktig att erlägga lösen för ett gravationsbevis å fastigheten i förhållande till antalet af de fång, hvarigenom han åtkommit densamma, dels ock att i expeditionstaxan saknades bestämmelse om lösen för gravationsbevis, som omfattade längre tid än 10 år.

I hufvudsaklig öfverensstämmelse med motionen, har Andra Kammarernas fjerde tillfälliga utskott hemställt, att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla dels om ändring af förordningen angående expeditionslösen den 7 december 1883, i syfte att lösen för gravationsbevis i det här ofvan angifna fall, då fastighetsdelar blifvit af sterbhusdelegare öfverlåtna, icke må beräknas såsom för särskilda fastighetsdelar, och dels om tillägg till eller förklaring af samma förordning, innefattande bestämmelse om skälig lösen för gravationsbevis, som afser längre tid än tio år.

Bih. till Riksd. Prot. 1888. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 11 Häft.

Denna hemställan har Andra Kammarerna den 5 dennes endast så till vida bifallit, att kammarerna, med godkännande af utskottets skrifvelse-förslag, så vidt dermed åsyftades sådan förändring af oftanämnda förordning, att lösen för gravationsbevis å fastighetsdelar, som blifvit af sterbhusdelegare till samma egare öfverlåtna, icke må beräknas såsom för särskilda fastighetsdelar, men deremot beslutat, att senare delen af skrifvelse-förslaget, eller orden: »och dels om tillägg till eller förklaring af samma förordning, innefattande bestämmelse om skälig lösen för gravationsbevis, som afser längre tid än tio år» skulle utgå och i stället införas följande: »och dels att lösen för gravationsbevis, som afser längre tid än tio år, icke bör särskildt erläggas».

Utskottet kan icke gilla Andra Kammarernas uttalade åsigt derom, att lösen för gravationsbevis, som afser längre tid än tio år, icke bör särskildt erläggas. Utfärdandet af gravationsbevis erfordrar synnerlig omtanke och noggrannhet, och det har någon gång inträffat, att domare äfven med iakttagande häraf icke kunnat undvika felaktigheter, som haft till följd stora ekonomiska förluster. Det torde för den skull icke öfverensstämma med billig hänsyn till förevarande domaresysslor vigt att ytterligare försvåra desamma utan motsvarande skälig ersättning, hvadan utskottet finner sig icke kunna tillstyrka hvad Andra Kammarerna i sådant hänseende beslutat.

Med åberopande af de af Andra Kammarernas fjerde tillfälliga utskott anförda skäl, hvilka utskottet till alla delar gillar, men icke anser nödigt att här upprepa, hemställer deremot utskottet,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla dels om ändring af förordningen angående expeditionslösen den 7 december 1883, i syfte att lösen för gravationsbevis i det här ofvan angifna fall, då fastighetsdelar blifvit af sterbhusdelegare öfverlåtna, icke må beräknas såsom för särskilda fastighetsdelar, och dels om tillägg till eller förklaring af samma förordning, innefattande bestämmelse om skälig lösen för gravationsbevis, som afser längre tid än tio år.

Stockholm den 26 april 1888.

På utskottets vägnar:

ROBERT DE LA GARDIE.